

Han blev revet ud af disse Tanker derved, at Væveren stand-sede og sagde:

„Ja, du veed vel, Emanuel, at han endelig har bekendt?“

„Hvilket? Hvem har bekendt?“ sagde Emanuel fortumlet.

„Sogneraadsformanden naturligvis . . . Hvem tænkte du ellers paa, Emanuel?“ spurgte Væveren med spidsede Øren.

„Hvad har Sogneraadsformanden bekendt? . . . Jeg forstaar ikke et Muk.“

„Han har omsider tilstaaet at have levet i Uterlighed. Vi var jo nogle, som længe har haft en Mistanke derom; men man kunde jo næsten ikke tro det muligt, at en Mand, der stod som politisk Fører for en kristelig Menighed, kunde saa rent glemme Skriftens Ord om Skørlevnerne og de urene. Saa var vi et Par Stykker, som imorges tog os over at gaa til ham og foreholde ham, at han nu maatte rense sig for de slemme Rygter, der gik om ham; og saa tilstod han jo tilsidst, at han lige siden sin Kones Død har levet et uterligt Samliv med store Sidse.“

„Det er da ikke muligt, hvad du siger?“ udbrod Emanuel lig-bleg og støttede sig til sin Stok; — det var, som om Jorden begyndte at vakle under ham.

„Ja, det maa du nok sige. Det er en Tildragelse, som giver os alle meget alvorligt at tænke paa. Jeg mener nu, at det vilde være bedst snarest muligt at faa Menighedsraadet sammenkaldt, for at Sagen kan blive drøftet. Jeg vilde justement iaften have kigget ind til dig for at snakke med dig derom. Det gælder om ikke at tøve med at afvaske den Plet, som her er sat paa vor Menighed.“

Emanuel, der syntes i Væverens Tone at spore en undertrykt Skadefryd ved Tanken om Sogneraadsformandens forestaaende Fald, kunde ikke lade være med at sige:

„Det er underligt at høre netop dig være saa ivrig i den Sag, Jens Hansen, aldenstund det dog nærmest skyldtes dig, at Hans Jensen i sin Tid kom frem paa Førstepladsen her i Menigheden. Du veed, at vi den Gang var mange, der havde vore Betænkeligheder derved . . . hans Fortid var jo langtfra dadelfri; men du holdt bestandig paa, at det skulde vi ikke bryde os om; han